

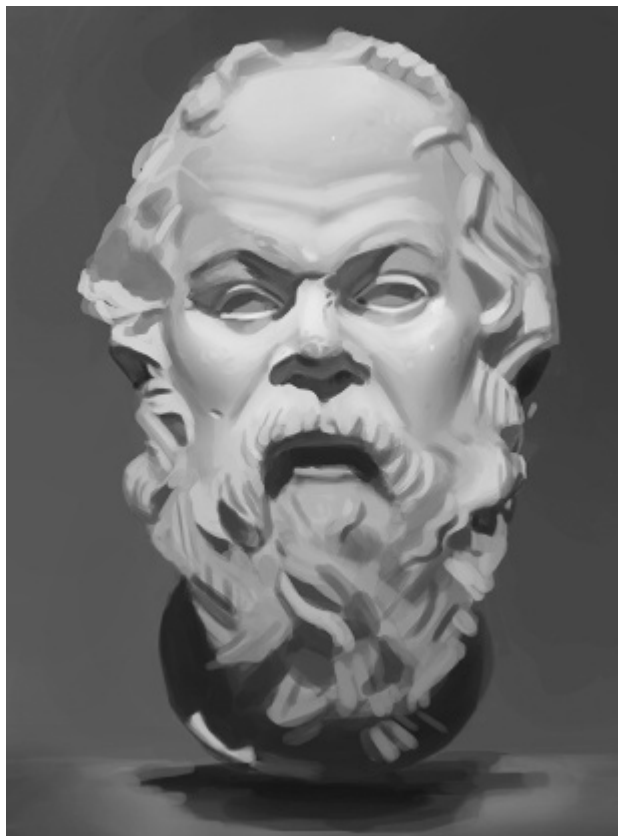
Symposion

-et spil om kærlighed

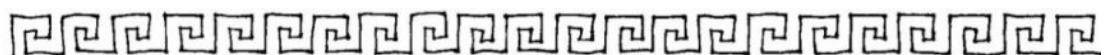
...eller, seks grunde til at Sokrates skal dø

et rollespil af

Christina Goddard Christensen og Troels Ken Pedersen

Viking-Con 32, 2013

Symposion

-et spil om kærlighed

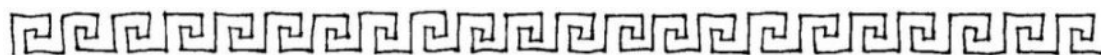
...eller, seks grunde til at Sokrates skal dø

af **Christina Goddard Christensen** og **Troels Ken Pedersen**

Athen. Intet sted i verden er længere fremme i sandalerne, hvad angår politik, filosofi og kultur. I byens søjlegange kan man møde de dygtigste talere, lærde og dramatikere. Også til symposier møder man dem, private fester hvor man drikker sig i hegnet og er MEGET dybe og kulturelle imens.

Én mand skiller sig ud fra mængden af enere. Sokrates. Filosof, soldat, generel weirdo. Med sine skarpsindige spørgsmål, som udfordrer antagelser og grundlag, kaster han ellers selvsikre venner og fjender ud i uvished og tvivl, hvorfra kun han, Sokrates, kan redde dem tilbage på sikker grund med sine snurrige sentenser og sit dybe vid. Sokrates, hadet og elsket, ofte af de samme.

Vil den store mand give dig sin opmærksomhed? Vil han løfte dig op eller kaste dig ud i en afgrund af latterliggørelse? Eller værre endnu, vil han ignorere dig? Se det i øjnene, Sokrates er fantastisk, men han er kraftedeme også helt ufatteligt pisseirriterende!

I Symposion live-spiller I en intellektuel drukfest med Sokrates. Oldtidens historie er ikke noget, I er til eksamen i, men et skatkammer som I hæmningsløst plyndrer for guldkorn. Scenariet handler hverken om pæderasti eller om kvindehad, men en vigtig forudsætning for scenariet er kærlighed mellem mænd i en kultur, som understøtter dette på alle mulige og umulige måder.

Spilletid: Ca. 3 timer.

Antal spillere: Seks plus Sokrates.

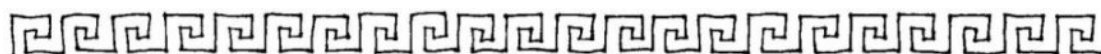
Genre: Kammerspils-live, aggressivt underspillet frustrationskomedie i oldtidens Athen.

Spillertype: Du kan lide at høre dig selv tale, men også at høre på andre. Du morer dig over at diskutere kærlighed, sex og højere sandhed. Og forresten, du er over 18 år og kan tåle lidt verbale tæv.

Spilledertype: Sokrates. Spilledere søges IKKE.

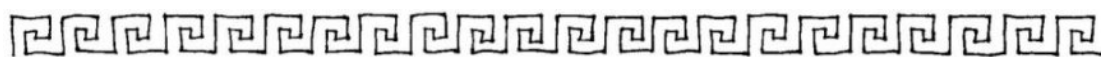
Særligt: Det koster 50 kr. til rødvin, snacks og pynt. Du skal selv medbringe et hvidt lagen til oldtidsgevandter. Aldersgrænse på 18 år.

Om forfatterne: Christina er en katastrofal oldnørd som til daglig piner gymnasieelever med oldtidskundskab og historie. Troels er historiker og en gammel scenarieforfatterrotte. De blev gift for at cementere en vigtig politisk alliance.

Indholdsfortegnelse

Hvad dette her går ud på.....	6
Spilleders funktioner.....	8
Sokrates.....	9
Pæderasti.....	11
Forberedelse og opvarmning.....	13
Symposiets forløb.....	17
Beskidte tricks til diskussionerne.....	19
Diotima.....	20
Til slut.....	21
Karakterer	
Bilag	

Tak til

- Niels Ladefoged Rasmussen for den fantastiske idé "Projekt Luffegås", og for at være den legemliggjorte Sokrates oppe i vore hoveder.
- Anne Vinkel Hansen og Danny Wilson for god og nyttig feedback.
- De dejlige mennesker som spillede den tidlige version på con2 2013. Thomas, din om Eros var smuk, sand og fantastisk!

Praktisk note: Scenariet vil gerne printes dobbeltsidet. Dette er grunden til at der er tomme sider hist og her – der er tale om bagsider af noget, der skal kunne bruges som lølblade.

Hvad dette her går ud på

Velkommen til *Symposion* som rollespil. Har du læst Platons *Symposion* for nylig? Hvis ikke, ville det være en fremragende idé, for dette er en forholdsvis tekstnær rollespilsudgave af Platons filosofi-klassiker.

Den grundlæggende idé i scenariet er at tale om, se på og undersøge kærlighed ved at sætte den under pres. Præmissen* er at kærlighed og sandhed er konkrete størrelser, indlejret i menneskers liv og sociale forhold – i dette tilfælde mennesker, hvis liv og forhold på mange måder er meget anderledes end vore, til trods for at de er en af ur-kilderne til vestlig kultur. Det mest åbenlyst anderledes er at den athenske borgerlige kultur, som karaktererne lever i, er homonormativ, specifikt mands-homonormativ (hvor vores er heteronormativ). Det vil sige at god og "rigtig" kærlighed, både erotisk og på alle mulige andre måder, her er mellem mænd og drenge. Det gør den på en gang velkendte og fremmedartede athenske kærlighed brugbar som et spejl. Omstændighederne for kærlighed er, dengang som nu, underlagt hårde vilkår af sociale forventninger og pres. Her er presset legemliggjort af Sokrates, som i dette spil ikke er nogen rar mand. Hans mål er at bryde venskaberne mellem karaktererne og sætte sig på al hengivenhed, og udnytte og afspore karakterernes søgen mod højere sandhed om kærligheden for at manipulere dem til at underkaste sig og støtte op om hans ego. Hvis spillerne så alligevel kan finde sande, smukke og vedkommende ting at sige om kærlighed udfra dette oplæg, er triumfen så meget desto større.

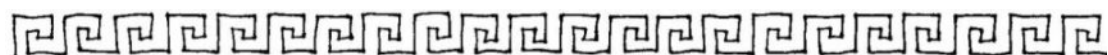
Af format er dette et kammerspils-live, med (overfladiske) kostumer og rekvisitter. Der er et bord, man spiller om, karakterark som spillerne har lov til at se på en gang imellem, og spilleleder har noter i nærheden, men når først opvarmningen er overstået, er alle *in character* hele vejen og der er ingen spring i tid og rum. Spilleleder er Sokrates, spillerne er de seks andre, som holder taler ved selve symposiet. I løbet af spillet holder alle spillerne taler for hinanden og diskuterer dem, og til sidst forsøger Sokrates, som hele tiden har været mere og mere en smerte i måsen, at pille folk ned og vende alle mod deres nærmeste venner, for så at forlade festen og overlade disciplene til sig selv. Med efterbehandling bør hele herligheden tage omtrent tre timer.

* Og med "præmis" mener vi spørgsmål forklædt som påstand.

Scenariet er i foromtalen karakteriseret som "aggressivt underspillet frustrationskomedie". Hvad det i praksis vil sige:

- **Aggressivt** fordi spilleders opgave som Sokrates er at gøre sit bedste for, med fine og ufine midler, at presse spillerne hårdt, så de går til både emnet og hinanden med kraft og nerve, inden for de snærende rammer som spillet sætter op.
- **Underspillet** fordi der ikke er et eksternt publikum at levere monologer og pointer til, og som er frie til at grine eller buhe frit. Publikum griner og buher muligvis, men de gør det fanget i situationen. Og situationen er en anden-dags drukfest, ikke slagmark, så der er altid grænser for hvad folk (andre end Sokrates) kan tillade sig at sige og gøre uden at tabe ansigt. Der SKAL grines, men det er ikke latter udefra.
- **Frustration** fordi spillets centrale dynamik er, at der ligger en masse potentiale for både filosofiske og sociale forviklinger og udviklinger indlejret i oplægget og karaktererne. Ethvert forsøg på at realisere dette potentiale gør du som Sokrates så dit bedste for at spolere, hvilket vil føre til frustrationskomik.
- **Komedie** fordi spillet sigter efter det groteske og trækker bagvendte, satiriske paralleller mellem *symposion* og oldtidens Athen, og så aktuelle og alment menneskelige problemer. Et meget vigtigt spilmæssigt aspekt af det komiske er behovet for et **publikum** for optrinnene. Da alle er på hele tiden, er folk publikum for hinandens morsomheder, hvilket underbygges af spillets form og opvarmning.

Endelig, omkring de taler om kærligheden, som spillerne holder. I karaktererne og i oplægget ligger der lidt byggeklodser og stikord, men karaktererne har ikke en forud defineret personlig mening om kærlighedens natur. Når karaktererne på dette punkt er lidt tynde, er det selvfølgelig fordi der skal være plads til spillerne.

Spilleders funktioner

Her er et par stykker:

- **Formidler.** I opvarmningsfasen skal du gøre spillerne begribeligt, hvad spillet går ud på og hvordan oldtiden skal tages i brug.
- **Ordstyrer.** Undervejs er det dig der styrer slagets gang ved at bestemme, hvem der som den næste skal holde tale. Under selve spillet gør du dette *in character* som Sokrates.
- **Bagstopper.** Hvis et eller andet går galt, hvis for eksempel spillet kører katastrofalt af sporet eller en spiller ser ud til at være i havsnød, falder det i sidste ende tilbage på dig at tage hånd om problemet.
- **Udfordrer.** Du skal undervejs give spillerne høvl, og sætte dem op til at give hinanden høvl, så de har noget at gå op imod og træde i karakter i forhold til. Til dette formål er det kritisk vigtigt at du kan holde styr på spillernes fjendskaber og alliancer, illustreret på relationskortet (se bilag). Du skal også holde styr på deres argumenter, så du kan ramme dem direkte og specifikt. Til dette formål har du et oversigtsark at tage noter på (se også bilag, bilag er gode og nyttige).
- Du skal som **Sokrates** være samtalens karismatiske omdrejningspunkt. Selv når de ikke taler direkte med dig, bør du være en tilstedeværelse, de positionerer sig i forhold til.

Som sagt, se **relationskortet** og **oversigt for Sokrates** i bilag. De er gode og nyttige redskaber, både under læsning og spil.

Sokrates

Så hvem er Sokrates, spilleders rolle? Hvis du for nylig har læst Platons *Symposium*, burde du have en anelse. Her er et par ting om Sokrates, som er vigtige for dette scenarie og denne tolkning af Sokrates. Det er selvfølgelig vores tolkning, men den er ikke grebet ud af det blå. Prøv at opbygge din fornemmelse for Sokrates omkring disse punkter.

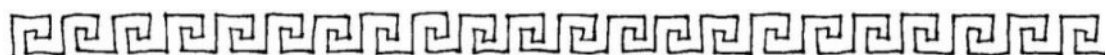
- **Sokrates er en anti-intellektuel intellektuel**, jævnfør hans horn i siden på sofisternes og forfægtelse af at almindelige mennesker ved alt, når bare man lige minder dem om det. Også selv om han ingen fidus har til demokrati og til almindelige mennesker, som *ikke* er under hans indflydelse.
- **Sokrates er socialt og politisk konservativ** i en sådan grad at det er politisk sprængfarligt.
- **Sokrates kultiverer et image som elskeligt excentrisk** og spirituel men på en uprætentiøs, jordnær og folkelig måde. Sådan lidt Johannes Møllehave møder Pia Kjærsgaard.

Et par idéer til hvordan du kan **føre dig fysisk** som Sokrates:

- **Vær intens!** Når du taler til en bestemt person (snarere end til hele selskabet, og ikke gennem Diotima) så læn dig frem og *stir* vedkommende ind i øjnene, og lad din stemme være lidt blød og forførende. Lad din opmærksomhed være en 10.000 watt spotlight lige i fjæset på dit mål.
- **Vær selvfed og fyld i landskabet.** Når du tier eller taler direkte til hele selskabet, så hav et åbent kropssprog og fyld så meget du kan i landskabet, fysisk set. Og når du er i hvile, så rør ved dig selv. Stryg dig over maven, over hovedet, over armene, over skægget (hvis det er ægte, ellers lad være!), over armene. Kæl næsten erotisk for dig selv.
- **Smil og grin.** Smil bredt, kluk ofte lidt for dig selv, og vær gavmild med en rund, lidt onkel julemands-agtig latter. Brug i din starten din latter til at opfordre spillerne til at grine, når det er sjovt og fremhæve vittigheder, og senere til at mule dem med.
- **Sving mellem krybende underdanighed og edderspændt raseri, når du bruger Diotima.** Vær underdanig overfor din egen hånd. Hvis nogen trodser Diotima eller på anden vis gør sig fortjent til hendes vrede, så lad hele din krop dirre af vrede.

I dette spil er Sokrates ikke nogen sympatisk person, endsige en dyb tænker. Han er ene og alene en selvoptaget manipulator, der bruger sin aura af mystik til at omgive sig med disciple, som understøtter hans ego og giver ham lejlighed til at udøve magt. Når Sokrates i dette spil åbner munden og siger noget om sandhed, skønhed og kærlighed, er det hvad end der skal til for at han kan manipulere sine disciple og understøtte sin dagsorden. Formålet er udelukkende socialt, ikke filosofisk. Faktisk søgen efter højere ting er det kun spillerne/disciplene, som står for.

Er dette unfair over for en af grundlæggerne af Vestens filosofiske tradition? Måske. Men dette scenarie er til dels inspireret af vores oplevelse af at Sokrates i Platons dialoger, og i særdeleshed i *Symposion*, optræder helt fantastisk manipulerende og bruger grotesk unfair argumenter og virkemidler. "Sokratisk metode" fremstår mere eller mindre som en serie verbale bjørnefælder. Specielt den måde, han bruger sin fortælling om Diotima til at tryne de andre gæster, er helt fantastisk urimelig. Og det vil vi fremvise og fejre!

Pæderasti

Pæderasti vil sige drenge-kærlighed. Her er lidt nærmere om det, og hvad det betyder og ikke betyder for dette spil.

Det athenske bedre borgerskab i 6.-4. århundrede før vor tid havde pæderasti som sit ideal for kærlighed. Den "perfekte" kærlighed var mellem en voksen mand og en pubertetsdreng "med dun på kinderne", dvs. 13+ eller så. Den voksne mand var (ideélt set) tiltrukket af såvel drengens krop som af hans sinds opblomstren og udviklingsmuligheder. Drengen var (igen ideélt set) tiltrukket af mandens mandighed, livsvisdom og hengivenhed. Voksne mænd gjorde gerne stormkur til drenge, med blomster, gaver, sang og lyrespil under balkonen (med forbehold for en vis mangel på balkoner, men idéen), lidenskabelige kærlighedserklæringer og hele det romantiske pivetøj. Og hvis de havde et godt ry og en vis status, oftest med forældrenes velsignelse. Hvis drengen hengav sig som elsket til sin elsker, manden, blev manden en ven og mentor, som indførte drengen i det sociale og kulturelle liv og generelt øste af sin livsvisdom – udover at de havde sex, altså. Hvor elskereren trængte ind i den elskede, ikke omvendt; drengen skulle i den grad forestille at være "kvinden" i forholdet.

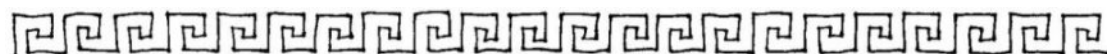
Hvis forholdet var godt, blev de ved med at være elsker og elskede indtil drengen begyndte at få rigtigt skæg. Så gik de over til at være venner, gerne for livet. Elskereren udsøgte sig så en ny, ung elsket, mens den tidligere elskede selv gik ud og som elsker gjorde kur til en ung dreng.

Det betyder ikke, at mænd ikke giftede sig -- det var jo naturligvis nødvendigt for at føre slægten videre. Til gengæld betyder det, at ægteskab var ren forretning, der ikke forventedes at indeholde nogen nævneværdig grad af bløde og pelsede følelser. I bedste fald var det et pragmatisk husholdende og børneproducerende partnerskab, og mændene fik opfyldt deres primære følelsesmæssige og seksuelle behov ved siden af. Kvindernes behov? Pfft.

Selvfølgelig var der folk, der afveg fra dette ideal. Der var mænd, der blot opsøgte de unge drenge for den fysiske tiltræknings skyld og svigtede dem når de først havde fået dyppet rotten. Der var mænd, der blev ved med at have sex selv om begge var voksne, eller sågar skiftedes til at være elsker og elskede. Der var mænd der lod deres hoveder og hjerter forlede af kvinder ud over blot og bar reproduktion og hushold. De lavere sociale lag havde oftest ikke meget sans for erotikkens finere nuancer. Desuden havde andre grækere end athenerne andre skikke for kærlighedslivet. Alle disse afvigere, indenbys og udenbys, kunne man så som RIGTIGE athenske mænd, med

en god og rigtig forståelse for kærligheden, se ned på.

Mønstrene og en stor del af elementerne i dette her er genkendelige, og dog er det noget andet end hvordan vi tænker og gør kærlighed. Det gør athensk pæderasti anvendeligt som et spejl for vores idéer om kærlighed. Dermed er for en god ordens skyld ikke sagt, at dette skal eller bør tjene som forsvar eller retfærdiggørelse for pædofili i en moderne sammenhæng(!)

Forberedelse og opvarmning

Før spillerne ankommer skal lokalet være pyntet. Der bør være et bord, om hvilket syv personer kan sidde komfortabelt med papir, vinglas og snacks ved hånden. Bordet og udvalgte omgivelser pyntes smagfuldt (ikke for meget) med blomster. På et andet bord i nærheden stilles mad og drikke frem: Et par skåle med snacks i genren nødder/brødstænger, glas og et par kander med vin og et par kander med vand. Du, spilleder, skal ikke have lagen og Sokrates-attitude på endnu. Dæmp lyset, hvis det er muligt. Levende lys af typen der er indbygget i glas ville være godt, hvis stedet tillader det. Mindre sikre typer af lys bør ikke benyttes, da der både skal drikkes alkohol og fægtes med armene.

Når spillerne kommer: Sig velkommen, vær flink og venlig (du er ikke blevet til et røvhul endnu). Giv dem et øjeblik til at snakke, og husk at holde godt øje med dem for at se, hvem der er de mest introverte og hvem de mest ekstroverte i denne sociale sammenhæng.

Kald så til orden og fremlæg dagsordenen. Dette er et sidde-om-et-bord-og-snakke mostly live scenarie. Dels er det en komedie om nogle fucked up, frustrerede og fordrukne grækere, der er ved at grundlægge Vestens filosofiske tradition. Dels er det et scenarie om at søge efter sandhed, skønhed og kærlighed i nogle menneskeligt ufuldkomne rammer. Sig, allerede nu, at det kommer til at fylde en del i spillet, at tidens ideal for et kærlighedsforhold var mellem en voksen mand og en pubertetsdreng. Bare så det ikke bliver et baghold senere. Før I går *in character*, skal I varmes grundigt op.

Hvordan ser Athen ud i vores hoveder? Læg bilagene "Tag et kig" frem for at give spillerne lidt stemning og fornemmelse af historisk-hed at koble sig på. Spørg dem så om hvad deres associationer er til Athen, dengang for 2427 år siden, hvor det *virkelig* var der, festen var. Kortfattet almen viden, billeder i deres hoveder, og så videre. Lad dem tale frit-ish (ikke efter streng tur-orden), men brug spørgsmål til at sørge for at alle får sagt noget. Få indskudt (som foromtalen også har sagt) at oldtidens historie ikke er noget, I er til eksamen i, men et skatkammer som I hæmningsløst kan plyndre for guldkorn.

Hvis nogen skulle have en historienørdet interesse i det, foregår drikkelaget i år 416 fvt., under den peloponnesiske krig, et år eller så før tingene for

alvor begyndte at gå ned af bakke for Athen.

Og igen, hold øje som en høg med, hvem der tager initiativ til at tale og fysisk fylder meget ift. deres størrelse, vs. de mindre frembusende og fyldende. Du skal bruge det til casting.

Energi. Det skal I lave. Kom ud på gulvet, nu skal I ikke sidde ned. Her er et par øvelser til at få folk op og køre, eller find selv på:

- Få dem sammen til at spejle dine lyde. Du siger ting som "ja", "nej", ja-grynt og nej-grynt, og de skal gentage højlydt i kor.
- Stil jer i en cirkel og send en lyd/gestus-kombination rundt i cirklen. F. eks. "whush" plus jazz-hands. Det skal den næste så gentage, og så selv sende den videre. Når den har kørt en gang rundt, så sæt en anden til at starte en. Når den har kørt to gange eller så, så bed personen til venstre for dig om at sende en kombo til venstre, mens du sender en til højre. Hvis folk kommer til at grine over det efterfølgende kaos, har I energien i orden.

Fokus. I bliver stående. Kør en klassisk ord-associations-øvelse. Du siger et ord, personen til venstre for dig siger det første, der falder dem ind, med så lidt tøven som muligt, og så fremdeles. Lad den køre nogle gange rundt. Hold skarpt øje med, om folk leverer uden tøven og ikke er bange for vilde spring (instigators) eller om de tøver lidt mere for at finde på noget "godt" (historiefortællere). Igen, du skal bruge det til casting.

Skæg. Sæt jer ved bordet igen. Forvandling til gamle, græske mænd, som dem I skal spille, kræver skæg. Dem, som har utilstrækkelige skæg, skal male ekstra på med den dertil indrettede teatersminke. Selvfølgelig specielt vigtigt for kvinder. I er nu generiske grækere, men endnu ikke jeres karakterer. Tag et lille øjeblik og tænk på jer selv som voksne mænd i oldtidens Athen.

De næste to øvelser handler udover det angivelige emne om at være et tilstedeværende og aktivt publikum, noget som er helt kritisk for succesfuld komik. Tilstedeværende vil sige, at når du ikke selv er direkte på i en enetale eller en udveksling, så skal du *høre og opfatte, hvad folk siger og hvordan*. Tricket her er IKKE at lade dine tanker vandre eller gå i gang med at formulere et indspark selv. Aktivt vil sige, tillad dig selv at reagere. Lad din følelsesmæssige reaktion på, hvad der sker, få udtryk i dit ansigt og din kropsholdning, og måske en lyd. FØL, det giver de talende feedback og højner energien. Så tilstedeværende og aktivt publikum, OK?

Komik og kedsommelighed. Ordentlig komik kræver, at I ikke overanstrenger jer. Derfor bør I altid huske princippet om at sige det åbenlyse og almindelige i sammenhængen, frem for at anstrenge sig for at være morsomme. Tænk sådan her på det, og husk det:

Et æsel er næsten altid sjovere end en lyserød elefant

Nu skal de hver især sige noget om en dag på torvet i Athen dengang, som ikke er sjovt (med nymalede skæg kan det godt blive en udfordring). Husk at være tilstedeværende og aktivt publikum.

Drengeskærlighed og kvindehad. Giv en kort intro til pæderasti, athenian style. Og til græsk/athensk indstilling til piger og kvinders natur, dvs. rasende misogyni. Sæt dem til hver især at formulere en grund til, at drenge og mænd er smukkere, bedre og mere værd at elske end piger og kvinder. Scenariet handler hverken om pædofili eller om at hade kvinder, men en vigtig forudsætning for scenariet er kærlighed mellem mænd i en kultur, som understøtter dette på alle mulige og umulige måder. Igen, vær tilstedeværende og aktivt publikum, og engager jer positivt i, hvad de andre siger -- selv om det ikke er kønt.

Grineøvelse. Det er OK at grine, hvis man har lyst. Det er en fest, for Tyfon! Start med sammen at grine frit, enhver som de lyster. Bed dem derefter om at fnise, så om at klukke, så om at skraldgrine, og til sidst om at le som de lyster. Dette fungerer også som en tillægs-energiøvelse, der kan pumpe niveauet lidt op igen efter det lidt gustne foregående punkt.

Gør klar til festen. Få glassene på bordet og hæld vin op -- blandet med vand som ordentlige grækere gør, naturligvis! Få dem til at lægge deres lagener parat over stoleryggene, for nu går det snart løs!

Casting. Giv, tror jeg, i nogenlunde denne rækkefølge...

- **Aristofanes** til en instigator, som er en vittig hund.
- Giv træmændene **Pausanias** og **Eryksimachos** til de mest ekstroverte spillere.
- Giv **Alkibiades** til den største instigator, der er tilbage.
- Giv **Agathon** til den største historiefortæller, der er tilbage.
- Giv **Faidros** til den sidste. Det er ikke en dårlig rolle, bare en fleksibel en.

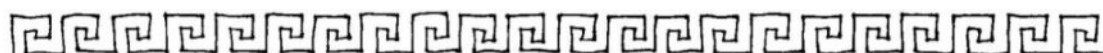
Bed spillerne om meget kort at introducere deres karakterer, når de har læst, ud fra de to første linjer (navn, stilling og [tænk:]).

Tag karaktererne på. Sæt scenen: Dette er andendagsfesten for at fejre Agathons sejr i den store tragedekonkurrence. Førstedagen var ren sex, druk og lyrespil, men i dag er lidt fredeligere. Nu skal I først komme i gang ved at snakke lidt løst og fast om førstedagsfesten i går. Hent snacks over nu. Lad folk drapere deres lagener om sig på en eller anden dramatisk og ikke særlig korrekt måde. Stik Faidros bilaget om "taler om kærlighed". Tag så selv lagen på og gå *in character* som Sokrates. Du kommer forhåbentlig ikke til at gå *out of character*, før du forlader spillet.

Giv et sigende blik til Faidros, hvis han trækker det ud for længe. Og derefter en hentydning. På den anden side: Bak ham op med Sokrates-velvilje, hvis ikke folk af sig selv springer med på vognen.

Ooog **I er i gang!**

Snak lidt om projekt snakke om Eros, ryk så til den første tale.

Symposiets forløb

I hoveddelen af spillet skiftes spillerne til at holde taler om Eros. Ind imellem talerne diskuterer de, og her sætter du lus i skindpelsen.

Dernæst holder du din store dialog med din hånddukke Diotima, hvor du piller alt hvad dine disciple har bygget op ned fra en ende af.

Til sidst forlader du lokalet og overlader spillerne til sig selv for en stund, før du kommer tilbage og forestår oprydning/debriefing. Alternativt, hvis spillerne rotter sig sammen om at slå Sokrates ihjel, afbryder du spillet, før det kommer til håndgribeligheder.

Spillernes instruktion lyder sådan her:

At holde en tale om Eros, kærligheden

Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

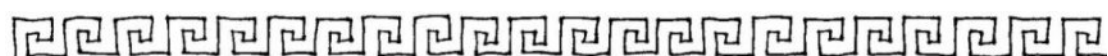
Husk at udfylde din funktion her. Det meste af tiden kommer du til at være en lidt tilbagetrukket ordstyrer. Ud over at styre pacing, skal du også være en subtilt manipulerende Satan. Husk at give det lidt respekt, når spillerne bruger deres specialevner (se bilag/oversigt). Strengt taget har deres

specialelvner ingen mekanisk kraft, men læg din autoritet bag at give dem lidt social kraft. Læg dig dog ikke fladt ned for dem.

Når de holder taler, så husk at tage en note på oversigten om, hvad deres pointer er, så du kan smadre dem til sidst.

Sæt lus i skindpelsen. Hvis nogen begynder at blive for gode venner ud over de prædefinerede vennepar. Hvis der begynder at danne sig en konsensus om sandheden om kærligheden, så undergrav den ved at give synlig billigelse til en evt. minoritet eller lignende, uden at fyre dine store kanoner af før til sidst. Der er en liste af beskidte tricks til at bruge mod spillerne FØR Diotima kommer på banen, og så er der det ultimative beskidte trick, Diotima.

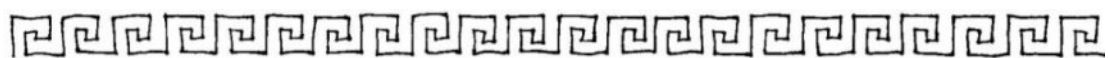
Du styrer rækkefølgen af spillernes taler. I skal ikke følge den autentiske rækkefølge fra Platons "Symposion" (som er Faidros, Pausanias, Eryksimachos, Aristofanes, Agathon, Sokrates/Diotima, Alkibiades). Jeg vil tro, at en god startsekvens kunne være Alkibiades og Pausanias. Tag det derefter på gefühl. I forbindelse med det sidste par taler ville det være godt, hvis et par af dine kommentarer havde en lidt kvindenedgørende karakter: Det er setup for Diotima.

Beskidte tricks til diskussionerne

Her er fem simple men effektive tricks, organiseret efter grad af åbenlys brutalitet. Det er bedst, hvis du generelt eskalere fra det mindre til det mere grove. Brug dem under diskussion, ikke under taler!

1. **"Han har en pointe"** Hvis én side er ved at blive trynet i en diskussion, kan du kaste din prestige og støtte ind på underhundredens side. Læn dig frem, sig skarpt og gennemtrængende, "Han har en pointe," smil og læn dig tilbage, og se på mens dine disciples fremvoksende sociale hierarki går i kludder og tredieparter søger din gunst ved at prøve at formulere den pointe, du påpegede. *Dette skubber til en formentlig fremturende spiller på samme tid som det understøtter en mindre fremturende.*
2. **Indled en "privat" samtale** med en enkelt spiller, som ikke er stærkt involveret i den nuværende diskussion, og ignorér totalt alle andres input i et minuts tid eller to, hvilket afsporer den igangværende samtale ret effektivt. *Dette aktiverer en mindre fremturende spiller.*
3. **Besvar ethvert spørgsmål med et modspørgsmål.** Seriøst, giv *aldrig* et ærligt, ligefremt og brugbart svar. *Dette etablerer din dominans og unddrager dig ansvar.*
4. **Le umotiveret.** Bryd midt i det hele, mens nogen taler men ikke efter at de har leveret en faktisk pointe, ud i en højlydt, gennemtrængende skraldlatter. Læn dig tilbage og smil selvtilfreds. Afvift spørgsmål til din latter, og nyd forvirringen. *Dette kan bruges til at dukke en fremturende spiller en smule.*
5. **Afbryd** konsekvent én bestemt spiller, som er fremherskende i den aktuelle situation. Hver gang spilleren begynder at sige noget, skal du efter ca. halvandet sekund selv begynde at tale, med skarp og gennemtrængende stemme. Når du har afbrudt gang på gang i et par minutter og spilleren er virkelig frustreret eller måske helt bragt til tavshed, skal du være smålesk faderligt venlig, måske ved at rejse dig og blande mere vin til dit offer. *Dette dukker en dominerende spiller hårdt.*

Diotima

Diotima er din hånddukke, bogstaveligt talt, en hånddukke med overdrevne, stereotype kvindelige træk. Og dit redskab til at svine folk til og samtidig fraskrive dig ethvert ansvar.

Når spillerne er nået igennem talerne fortæller du dem, at det nu er tid til at samle trådende og finde frem til sandheden om Eros. Dernæst begynder du i stedet for at fortælle om din egen lærer ud i erotikkens kunst, den vise kvinde Diotima fra Mantinea.

Start med at tale hende op, og pak så mange seksuelle tvetydigheder ind i beskrivelsen af hende og jeres forhold, som der overhovedet kan være, uden at sige noget utvetydigt. Med det setup kan du blive rasende og såret, hvis nogen antyder at jeres forhold ikke var helt vildt rent og spirituelt. Når du er allermest højstemt, så tag hånddukken frem. Hvis nogen griner, så lad din hånd blive fortørnet, men gem de rigtige verbale tæv lidt.

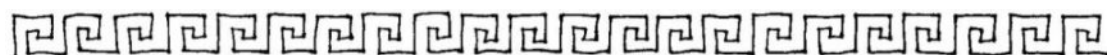
Dernæst, fortæl dem om, hvordan hun underviste dig i erotikken. Du skal have udvalgt udvalgt én fra hvert vennepar, som du tager under særlig behandling. Du bør slutte med en spiller, som efter din opfattelse kan tåle en ordentlig gang verbale stryg.

Start for hver pointe selv med, som Sokrates, at fremlægge din mening om kærligheden, som netop svarer til det, en af dine disciple sagde. Vær dels rimelig og fornuftig, dels underdanig over for din hånd. Dernæst forklarer Diotima dig, hvorfor du tager fuldstændig fejl, og det forholder sig helt anderledes med Eros. Giv hende underdanigt ret. Spørg så disciplene, hvad de mener, med særlig opmærksomhed på *vennen* til den, hvis pointe du tramper på. Gør dit ledeste og mest manipulerende, som Sokrates eller Diotima, for at presse vennen til at svine både pointen og sin ven til.

Din dagsorden her er at splitte venneparrene ad, lokke og true dem til at undsige og forråde hinanden for at takkes dig. Tru, lok, ros deres fjender. Vær kærlighedens værste fjende. Dine taler skal klart være kortere end spillernes.

Når du har trampet på to af parrene, så sænk hånddukken og kom med en kort panegyrik om hvor meget klogere, Diotima har gjort dig. Kast så spørgsmålet ud mellem dem, om hvad de mener "filosofi", kærlighed til visdom er. Træk dig og Diotima lidt tilbage fra samtalen, og lad den køre i noget tid, måske fem minutter. Lad evt. Diotima komme med enkelte rosende kommentarer, bare så de ikke ved, hvor de har hende (og dig!)

Men det sidste par slipper ikke! Du har selvfølgelig brugt pausen på at forberede dig på at planlægge de sidste disciples verbale undergang ved Diotimas hånd. Afbryd deres filosofiske diskussion ved at spørge, med en stemme som ikke tåler modsigelse, om de er parate til at høre Diotimas sidste lærdom? Tæv så verbalt det sidste offer verbalt igennem, alt hvad du magter. Vær så ondskabsfuld og dominerende (gennem Diotima, dit alibi), du overhovedet kan, og pres vennen til at agere hjælpebøddel. Læn dig så tilbage og lad tavsheden sænke sig omkring bordet.

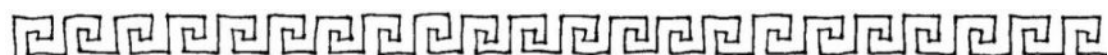

Til slut

Når samtalen begynder at stamme sig i gang igen, så rejs dig, drik ud og bemærk at der måske er bedre gang i festenovre hos Euripides? Tag så dine papirer og gå ret pludseligt, før nogen kan tage sig sammen til at følge efter. Efterlad sedlen med "spillet fortsætter indtil videre" på bordet, men gør ikke opmærksom på den.

Se at komme rundt om et par hjørner, og tag lagenet af. Følger nogen efter dig nægter du bare at være Sokrates. Men han gik måske den vej? Find et toilet og tag skægget af (med mindre det er dit eget, forstås). Når det er gjort, eller efter ti minutters tid, vender du tilbage til spillokalet, træder ind og spørger stiltfærdigt om de er færdige. Du er ikke længere Sokrates.

Bed dem om at lægge lagenerne og hjælpe med at rydde op. Det er sådan et fint lille træde-ud-af-sin-karakter-ritual. Mens I rydder, kan I tale om hvordan det gik, som uformel debriefing. Sørg for at alle får et ord indført, og hvis der er ved at danne sig en stærk konsensus om at al den grove manipulation og alt det kvindehad i hvert fald ikke er noget, en rimelig person kunne have et problem med, så bryd den. Ikke ved ondsindet Sokrates-manipulation, men ved at påpege et eller andet som du fandt lidt fucked up. Hvis altså du overhovedet kan komme i tanker om noget, der ikke var lavet af solskin og kattekillinger; du behøver ikke lyve.

Agathon, tragediedigter

[tænk: prisvindende filminstruktør]

Agathon er øjeblikkets mand. Det nye sort, vinderen. Hans fire elegante, smukke, poetiske skuespil har netop vundet mængdens hyldest og dommernes førstepris til den store tragediekonkurrence, De Store Dionysier. Det er næsten perfekt. Det eneste der mangler er Sokrates; den sære, behårede gamle mand Sokrates ved siden af smukke, fejrede Agathon. Men ikke bare er Sokrates den karismatiske lederskikkelse i den kreds af kontroversielle tænkere og kulturpersonligheder, Agathon omgås, han er også noget ganske særligt, og så længe Sokrates' beundring ikke rækker ud over "Det var fint" og et klap på hovedet, har Agathon ingen ro. Forhåbentlig er den blasé indstilling bare et dække for misundelse, men det er ikke til at sige. Agathon må være cool, og sole sig i sin elskers og kredsens beundring.

Agathons elsker er advokaten **Pausanias**, som gjorde smuk stormkur mens Agathon endnu blot var en dreng med de første dun på kinderne. Nu er de begge gift og har børn, men ægteskab er jo bare forretning; hvad Agathon og Pausanias har er noget ganske særligt. Ganske vist har Agathon for længst overgået Pausanias som kulturpersonlighed, men det var stadig Pausanias, der som elsker introducerede sin unge elskede for kunst og smag, og for den fremsynede kreds omkring Sokrates, der ikke er bange for at sætte det gode over det dårlige, det smukke over det vulgære og almindelige. Agathon søger pøblens hyldest fordi det er vejen til succes, men noget af det bedste, Pausanias har lært ham, er ikke at ligge under for overfladiske modefænomener såsom dette her "demokrati". Det kommer aldrig til at holde i længden!

Er der én, Agathon ikke kan udstå, er det politikeren **Alkibiades**, som har insinueret sig i Sokrates' gunst. Skønt han taler for stærk og beslutsom politik, er han en pøbellefler af værste slags. Og så bruger han skamløst sin skønhed, som måske endda står mål med Agathons, til at sætte sig på opmærksomheden i kredsen og til at forsøge at fordreje hovedet på Sokrates. Det er usmageligt! Men Alkibiades' popularitet er stor, og det går ikke an at tale ham åbent imod. Heldigvis mestrer Agathon som poet den indirekte tale...

Agathon og kærligheden

Så hvad skal du? To ting, som begge er vigtige.

- **Hævde din status og popularitet i kredsen omkring Sokrates.**
Det vil sige de tilstedeværende ved symposiet, og den uberegnelige Sokrates i særdeleshed.
- **Søge efter sandheden om Eros, kærligheden.** Ved at holde din tale, og ved at forholde dig til de andres taler, vil I sammen arbejde jer mod sandheden og skønheden.

At holde en tale om Eros, kærligheden

Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

Når du skal være publikum, så gør hvad publikum skal gøre, når publikum skal gøre det. Vær engageret tilhører. Hav meninger for og imod. Søg opmærksomhed og status, men husk at sabotage ikke vil få dig til at se godt ud.

Specialevne, virker én gang: Du har ret! ...når du udtaler dig om Eros ud fra *SKØNHED OG DELIKAT POESI*. Fremsig, som om du holder Hamlets usynlige kranie, mens du ser meget højtidelig ud. Præsenter dit argument med sublim selvsikkerhed, i eller udenfor din tale. Kun Sokrates kan sige dig imod. Sig ikke at du bruger din specialevne, bare brug den.

Alkibiades, politiker

[tænk: oversmart iværksætter og det unge, konservative håb]

Alkibiades er en handlekraftig, kontroversiel ung politiker og hærfører i den mægtige, bekrigede bystat Athen. Han er vældig populær til trods for sine modige meninger og sin kritik mod demokratiets sniksnak. Ja, der er endda de som ville sige, at han snarere hører hjemme hos autoritære gamle Sparta, fjenden. Men det kan være det samme; Alkibiades kan sige stort set hvad som helst, for når han siger det, er det bare *edgy*. Han er så pisse lækker, at utrolig mange athenske mænd bliver bløde i knæene. Alkibiades hænger ud i kredsen omkring Sokrates, dels fordi Sokrates har modige og kontroversielle meninger, og dem kan Alkibiades aldrig få nok af, dels og måske vigtigere, fordi Sokrates *ikke* er faldet for den berømte charme. Og måske en lille smule fordi Alkibiades i sjældne øjeblikke tænker på, om der måske kunne være mere i livet end bare succes. For eksempel følelsen af Sokrates' stærke, behårede arme om sig.

I kredsen om Sokrates føler Alkibiades en vis forbindelse til komediedigteren **Aristofanes**, som vel er i kulturlivet, hvad Alkibiades er i politikken. De er begge *bad boys* og provokatører, som strengt taget står for kradse konservative synspunkter, men fremfører dem på en måde, som er virkelig skarp og helt fremme i sandalerne. Og hvor de fleste (andre end Sokrates) frygter Aristofanes' skarpe tunge og harske humor, er det bare mere opmærksomhed til Alkibiades.

Til gengæld giver tragediedigteren **Agathon** Alkibiades røde knopper. Agathon er som Alkibiades både smuk og talentfuld, og bruger sin skønhed til at promovere sit talent. Lige nu er Agathon dagens mand, det nye sort, da han netop i forgårs har vundet den store tragediekonkurrence med sin samling af skuespil. Han bruger det skamløst til at spille op til Sokrates, og så lige under næsen på sin elsker, advokaten Pausanias! Det går selvfølgelig ikke an at tale direkte mod Agathon til en fest, der fejrer ham, men den sleske narcissist giver nu alligevel Alkibiades myrekryb. Specielt når han prøver på at spille dyb. Der er ikke noget ved ham, der er dybere end hans bagport!

Alkibiades og kærligheden

Så hvad skal du? To ting, som begge er vigtige.

- **Hævde din status og popularitet i kredsen omkring Sokrates.**
Det vil sige de tilstedeværende ved symposiet, og den uberegnelige Sokrates i særdeleshed.
- **Søge efter sandheden om Eros, kærligheden.** Ved at holde din tale, og ved at forholde dig til de andres taler, vil I sammen arbejde jer mod sandheden og skønheden.

At holde en tale om Eros, kærligheden

Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

Når du skal være publikum, så gør hvad publikum skal gøre, når publikum skal gøre det. Vær engageret tilhører. Hav meninger for og imod. Søg opmærksomhed og status, men husk at sabotage ikke vil få dig til at se godt ud.

Specialevne, virker én gang: Du har ret! ...når du udtaler dig om Eros ud fra *DIN EGEN UMÅDELIGE HOTNESS, OG SAMTIDIG ER FALSK BESKEDEN OMKRING DET.* Fleks dine muskler mens du taler, slå ud med armen, præsenter dit argument med sublim selvsikkerhed, i eller udenfor din tale. Kun Sokrates kan sige dig imod. Sig ikke at du bruger din specialevne, bare brug den.

Aristofanes, komediedigter

[tænk: komiker og instruktør]

Aristofanes er Athens vittige hund. I en mægtig by i kaos, krig og krise er der ingen mangel på materiale for en komiker. På den ene side er det fantastisk at kunne slippe af sted med at sige (næsten) hvad som helst fordi det bare er for sjov, og fordi mange frygter at blive det næste mål. På den anden side er det rædsomt at alt, hvad man siger, kan blive affejet som en vits, fordi det bliver sagt af bystatens klovn. Aristofanes har hægtet sig på kredsen omkring Sokrates, de *edgy* kunstnere, tænkere og kritikere af demokratiets væsen og nyeste påfund. Så kan man måske blive taget lidt alvorligt! Og så er Sokrates spændende, fordi han ikke frygter at blive til grin, selv om Aristofanes har haft ham under kniven i mere end en komedie. Men selv om han længes efter at blive taget alvorligt, er det svært ikke at gribe til komikken, fordi det er hans talent, våben og *claim to fame*. Hvis han ikke var morsom, ville han så være noget overhovedet?

Aristofanes har udviklet et lidt sært venskab med politikeren og hærføreren **Alkibiades**, måske fordi de begge er bad boys og provokatører. Måske fordi Alkibiades, skønt han nu er en voksen, skægget mand, er utroligt smuk, med charme, selvtillid og en helt ekstraordinært stram mås. Og måske fordi Aristofanes bag al balladen kan ane en søgende sjæl, som vil mere sandhed, skønhed og kærlighed, end man kan vinde ved simpel popularitet.

Er der én i kultureliten, Aristofanes ikke kan snuppe, er det aristokraten **Faidros**. Faidros er veltalende og belæst, men omtrent så dyb som et fuglebad. Alligevel fører han sig frem som en leder i kredsen, bare fordi han er af god familie, har penge og kan dreje en sætning, så den hænger sammen. Uheldigvis lader han af en eller anden pervers grund til at more Sokrates, så det går desværre ikke an at gå alt for hård til ham, men Aristofanes ville virkelig gerne se Faidros svede af angst over morskab på hans bekostning. Det nærmeste til et tegn på dybde skulle vel være Faidros' venskab med den kedelige men kloge læge Eryksimachos. Måske håber Faidros at der kommer lidt kundskab med, sammen med hvad han nu ellers får af sin elsker?

Aristofanes og kærligheden

Så hvad skal du? To ting, som begge er vigtige.

- **Hævde din status og popularitet i kredsen omkring Sokrates.**
Det vil sige de tilstedeværende ved symposiet, og den uberegnelige Sokrates i særdeleshed.
- **Søge efter sandheden om Eros, kærligheden.** Ved at holde din tale, og ved at forholde dig til de andres taler, vil I sammen arbejde jer mod sandheden og skønheden.

At holde en tale om Eros, kærligheden

Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

Når du skal være publikum, så gør hvad publikum skal gøre, når publikum skal gøre det. Vær engageret tilhører. Hav meninger for og imod. Søg opmærksomhed og status, men husk at sabotage ikke vil få dig til at se godt ud.

Specialevne, virker én gang: Du har ret! ...når du udtaler dig om Eros ved AT PÅBERÅBE DIG AT DU ER DYBT OG INDERLIGT ALVORLIG, OG DEREFTER KOMME MED EN VIRKELIG GROTESK OG ABSURD FORKLARING på, hvorfor kærligheden er, som du siger. Slå kraftigt ud med armen, præsenter dit argument med sublim selvsikkerhed, i eller udenfor din tale. Kun Sokrates kan sige dig imod. Sig ikke at du bruger din specialevne, bare brug den.

Eryksimachos, læge

[tænk: overlæge og konservativ kernevælger]

Eryksimachos er en simpel, praktisk mand omgivet af smukke teoretikere. Egentlig er han bæret over at en kødsnedker og pulverblander som han selv er accepteret i det gode selskab af *edgy* skønånder omkring Sokrates, men han har også et solidt virkelighedsnært perspektiv at bidrage med, som kan være nok så tiltrængt midt i himmelflugten af filosofi, poesi og samfundsteori. Ikke desto mindre anlægger Eryksimachos gerne en lidt teoretiserende vinkel, når det nu er det, de unge ildsjæle kan lide! Når de udbreder sig om tilværelsens hemmeligheder, kritiserer dette hersens nymodens "demokrati", eller piller i litterære spisfindigheder, kan Eryksimachos analysere sagen ud fra en slem mavepine, eller andre problemer som kan løses med igler og pilebark.

Eryksimachos er inde i varmen gennem sit venskab med den lidt yngre, smukke, litterært interesserede aristokrat **Faidros**, som er en af selveste Sokrates' favoritter. Faidros og Eryksimachos deler en hemmelighed: De er ikke særlig seksuelt tiltrukket af drenge og mænd, men af det svage, platte køn. Særlig galt står det til med Eryksimachos: Han kan endda godt *lide* sin kone Euthymia, også selv om hun ikke er nogen slank nymfe efter seks fødsler. Heldigvis tillader deres venskab Eryksimachos og Faidros at antyde, uden lige frem at sige det, at de er elsker og elskede, som ordentlige folk. Faidros rusker godt op og bringer fest og farver til den ellers lidt satte læge.

Eryksimachos kan ikke udstå advokaten **Pausanias**, en vindtør, bedrevidende, bagstræberisk gammel tørvetriller, som har hægtet sig på den prisvindende tragediedigter Agathon som elsker engang i tidernes morgen. Stakkels Agathon! Det er simpelthen ikke til at forstå, at ellers beundringsværdige mennesker tolererer sådan en amatør-litterat, hvis egentlige færdigheder mest går på handelstilladelser og smuthuller i skatteregler. Under en tynd fernis af kultiverethed er Pausanias er simpelthen så kedelig og pedantisk, at det får Eryksimachos til at fremstå som et énmands festoptog.

Eryksimachos og kærligheden

Så hvad skal du? To ting, som begge er vigtige.

- **Hævde din status og popularitet i kredsen omkring Sokrates.**
Det vil sige de tilstedeværende ved symposiet, og den uberegnelige Sokrates i særdeleshed.
- **Søge efter sandheden om Eros, kærligheden.** Ved at holde din tale, og ved at forholde dig til de andres taler, vil I sammen arbejde jer mod sandheden og skønheden.

At holde en tale om Eros, kærligheden

Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

Når du skal være publikum, så gør hvad publikum skal gøre, når publikum skal gøre det. Vær engageret tilhører. Hav meninger for og imod. Søg opmærksomhed og status, men husk at sabotage ikke vil få dig til at se godt ud.

Specialevne, virker én gang: Du har ret! ...når du udtaler dig om Eros ud fra *EN ALMINDELIG SYGDOM SÅSOM SNUE ELLER MAVEPINE*. Slå kraftigt ud med armen, præsentér dit argument med sublim selvsikkerhed, i eller udenfor din tale. Kun Sokrates kan sige dig imod. Sig ikke at du bruger din specialevne, bare brug den.

Faidros, aristokrat

[tænk: jetsetter, på en Henrik Dahl-agtig måde]

Faidros er en af det blomstrende, kæmpende, vaklende Athens stjerner. Han lyser smukt, men han er ikke rigtig dyb tænker som Sokrates eller dygtig hærfører som Alkibiades. Han er ret god til at tale, og ret belæst, og ser pænt godt ud, så han gør sit bedste for at gøre gode miner til slet spil og håber, ingen bemærker at han ikke aner hvad han snakker om. Og når så han har talt sig godt varm, og tilhørerne ser på ham med beundring og eftertænksomhed, kan Faidros for en stund selv tro på, at han har noget at sige. Gad vist hvor mange andre stjerner på byens kulturhimmel, der i virkeligheden har det lige sådan? Men for at se på den lyse side, så er der alle disse bønder og håndværkere som braldrer op i folkeforsamlingen i "demokratiets" navn, og de har i alt fald MINDRE styr på, hvad der kommer ud af kæften på dem...

Faidros' bedste ven er lægen **Eryksimachos**, som er virkelig bundsolid. Han tænker dybe tanker om store emner, fast forankret i praktiske betragtninger. De to supplerer hinanden godt: Eryksimachos leverer substans, Faidros leverer smuk form, samt adgang til de fremtrædende tænkeres kredse. Man skulle tro, Eryksimachos og Faidros var elsker og elskede, men nej: Lægen er faktisk mest til kvinder, endda sin tykke gamle kone Euthymia. Håbløst ufashionabelt! Faidros er også mest til piger (dog ikke konen! det er ren forretning med det ægteskab), bortset fra måske Sokrates og så Eryksimachos. Det kildrer lidt i maven, når Faidros og Eryksimachos diskret antyder, at de er mere end venner -- for den sociale accepts skyld, naturligvis.

Er der én i kultureliten, som Faidros virkelig ikke kan udstå, er det komediedigteren **Aristofanes**. Sådan en utålelig *poser*! Hvordan kan det være at ingen kan se, at Aristofanes dækker over sin totale tanketomhed ved hjælp af latterligheder? Hans klovnerier må vel mere Sokrates, men forkertheden brænder i Faidros. Dog tør Faidros ikke konfrontere Aristofanes direkte, for latterliggørelse er et grusomt våben, som komikeren håndterer langt mere fermt end den ellers veltalende Faidros...

Faidros og kærligheden

Så hvad skal du? To ting, som begge er vigtige.

- **Hævde din status og popularitet i kredsen omkring Sokrates.**
Det vil sige de tilstedeværende ved symposiet, og den uberegnelige Sokrates i særdeleshed.
- **Søge efter sandheden om Eros, kærligheden.** Ved at holde din tale, og ved at forholde dig til de andres taler, vil I sammen arbejde jer mod sandheden og skønheden.

At holde en tale om Eros, kærligheden

Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

Når du skal være publikum, så gør hvad publikum skal gøre, når publikum skal gøre det. Vær engageret tilhører. Hav meninger for og imod. Søg opmærksomhed og status, men husk at sabotage ikke vil få dig til at se godt ud.

Specialelvne, virker én gang: Du har ret! ...når du udtaler dig om Eros ud fra *SOM HOMER SAGDE: ET ELLER ANDET LITTERÆRT CITAT*. Citér den store digter Homer men find på det selv. Noget i retning af "*Som ornen slår ned på lammet på bakkeskråningen*"; eller én eller anden lignelse, der starter med "*Som...*" Slå kraftigt ud med armen, præsenter dit argument med sublim selvsikkerhed, i eller udenfor din tale. Kun Sokrates kan sige dig imod. Sig ikke at du bruger din specialelvne, bare brug den.

Pausanias, advokat

[tænk: skatteretsadvokat og konservativ kernevælger]

Pausanias er en respektabel mand, en samfundsstøtte og gennem lang tid fan af Sokrates. Det sidste er lidt kompliceret, fordi Sokrates er så fantastisk konservativ at det faktisk er kontroversielt for alle disse nymodens, demokratiglade brushoveder som er overbeviste om at en tilfældig bondeknold kan være lige så god i statens tjeneste som lærde og forstandige folk. Det næste bliver vel kvinder og udlændinge?!? Som advokat skulle man måske ikke tro at Pausanias var tilbøjelig til at engagere sig i politik, filosofi og kulturliv, men man er vel en dannet mand. Ikke mindst for at kunne imponere, og være et forbillede for, sin elskede, som er MEGET kulturel. Og nej, "elskede" er ikke konen! Ha! Som om!

Pausanias' elskede er den smukke tragediedigter **Agathon**, som Pausanias for år tilbage gjorde stormfuld kur til, da Agathon knap havde dun på kinden, og Pausanias er meget stolt over at være Agathon's elsker. Egentlig var advokaten Pausanias ikke nogen specielt spændende mand, og hvis han skulle gøre sig håb om at have heldet med sig hos det bedre borgerskabs smukke sønner, måtte han fremstå som en dannet mand med gode værdier og godt selskab at tilbyde de unge mænd. På den vis kom han i lag med Agathon, dengang Agathon endnu var en smuk dreng. Men allerede dengang var Pausanias' elskede en følsom og søgende sjæl, og han drev og inspirerede sin elsker til at søge og mestre sandhed og skønhed. Det er mange år siden, og både Pausanias og Agathon er gift nu, men deres ægteskaber er forretningsforhold. Deres kærlighed er til hinanden.

Pausanias kan ikke udstå lægen **Eryksimachos**, den tørre, småbondske, bedrevidende stivstikker af en opkomling, som har møvet sig ind i de bedre kredse. Og så er han endda snobbet! Måske er problemet, at Eryksimachos er så kedelig som Pausanias var engang, og måske ville være hvis ikke han skulle leve op til sin elskedes forventninger. Det er en gåde, hvorfor den ellers udmærkede og respektable aristokrat Faidros dyrker lægens tørre selskab. Måske er de ikke engang elsker og elskede? En endnu større gåde er det, hvorfor Sokrates tolererer Eryksimachos' ulidelige flueknepperi.

Pausanias og kærligheden

Så hvad skal du? To ting, som begge er vigtige.

- **Hævde din status og popularitet i kredsen omkring Sokrates.**
Det vil sige de tilstedeværende ved symposiet, og den uberegnelige Sokrates i særdeleshed.
- **Søge efter sandheden om Eros, kærligheden.** Ved at holde din tale, og ved at forholde dig til de andres taler, vil I sammen arbejde jer mod sandheden og skønheden.

At holde en tale om Eros, kærligheden

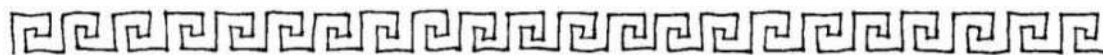
Sokrates vil styre, hvem der skal tale hvornår. Når det bliver din tur, får du et øjeblik til at samle tankerne, og så er du på. Du skal ikke bare snakke ud i luften, du skal være i kontakt med dine tilhørere, både Sokrates og de andre. Sådan:

- Start med pointen, hvad du har tænkt dig at konkludere om Kærlighedens væsen.
- Få øjenkontakt med Sokrates, gå så hastigt videre.
- Fuml dig med argumenter frem i retning af din konklusion. Fumle er OK!
- Stop op efter et par minutter for at drikke, giv tilhørerne et øjeblik til at reagere med billigende grynt, misbilligende grynt, eller eftertænksom skægstrygen
- Find vej til din pointe, levér den selvsikkert, også selv om det måske ikke helt er, hvad du troede, det skulle blive. Du har nu holdt en smuk tale om Eros.
- Der vil være nogen diskussion og snak og druk, før det er tid til næste tale.

Når du skal være publikum, så gør hvad publikum skal gøre, når publikum skal gøre det. Vær engageret tilhører. Hav meninger for og imod. Søg opmærksomhed og status, men husk at sabotage ikke vil få dig til at se godt ud.

Specialevne, virker én gang: Du har ret! ...når du udtaler dig om Eros ud fra *FORSKELLEN PÅ FATTIGE, UDLÆNDINGE OG KVINDERS KÆRLIGHED OG SÅ ORDENTLIGE FOLKS KÆRLIGHED*. Slå kraftigt ud med armen, præsenter dit argument med sublim selvsikkerhed, i eller udenfor din tale. Kun Sokrates kan sige dig imod. Sig ikke at du bruger din specialevne, bare brug den.

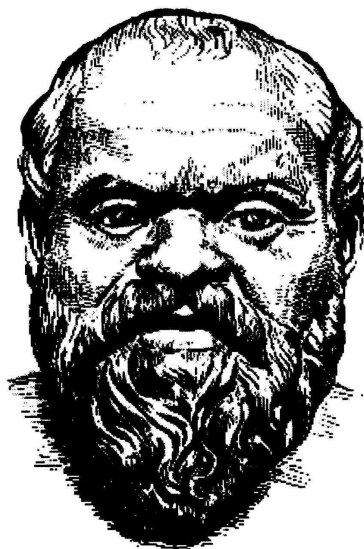
Relationskort

Agathon, tragediedigter
Speciale: Skønhed og
delikat poesi

Pausanias, advokat
Speciale: Forklare ud
fra snobberi

Alkibiades, politiker
Speciale: Falsk beskedenhed
om egen hotness

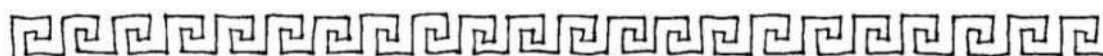
Eryksimachos, læge
Speciale: Forklare ud fra
almindelig sygdom

Aristofanes, komediedigter
Speciale: Påberåbe sig alvor
og så være absurd

Faidros, aristokrat
Speciale: Forklare ud fra
fiktivt Homer-citat

Oversigt for Sokrates

Arrangeret i vennepar

Agathon, tragediedigter [tænk: prisvindende filminstruktør]

Specialelvne: Skønhed og delikat poesi **Uven:** Alkibiades

Argument:

Pausanias, advokat [tænk: skatteretsadvokat og konservativ kernevælger]

Specialelvne: Forklare ud fra snobberi **Uven:** Eryksimachos

Argument:

Alkibiades, politiker [tænk: oversmart iværksætter og det unge, konservative håb]

Specialelvne: Falsk beskedenhed om egen hotness **Uven:** Agathon

Argument:

Aristofanes, komediedigter [tænk: komiker og instruktør]

Specialelvne: Påberåbe sig alvor og så være absurd **Uven:** Faidros

Argument:

Faidros, aristokrat [tænk: jetsetter, på en Henrik Dahl-agtig måde]

Specialelvne: Forklare ud fra fiktivt Homer-citat **Uven:** Aristofanes

Argument:

Eryksimachos, læge [tænk: overlæge og konservativ kernevælger]

Specialelvne: Forklare ud fra alm. sygdom **Uven:** Pausanias

Argument:

Sokrates' træk:

*Anti-intellektuel
intellektuel*

*Socialt og politisk
konservativ*

*Elskeligt excentrisk
og spirituel*

Sokrates' præsentation:

Vær intens!

Vær selvfjed, fyld i landskabet

Smil og grin

Sving mellem

Sokrates' tricks:

"Han har en pointe"

Indled en "privat" samtale

Le umotiveret

Afbryd en spiller igen og igen

DIOTIMA!

Taler om kærlighed

Faidros, sæt samtalen i gang

Selvfølgelig er det din idé. Her er den:

Der er sandhed i vin og selskab. Hvad om vi vælger os et emne og morer os med at holde taler for hinanden, som kultiverede mænd? For eksempel den herlige guddom Eros og hans domæne, kærligheden?

Sokrates elsker den slags, og det er lige noget for dig, Faidros, at tage initiativ til at sætte det igang. Og hvem ved, måske kan I sammen nå frem til noget sandhed, mens I morer jer med selskabslegen?

**Spillet
fortsætter
indtil
videre**

Tag et kig

Tag et kig

